

Multimiljonair Hans Bourlon van Studio 100: 'Ik merk in het dagelijks leven weleens dat de prijs opeens omhooggaat als ik ergens verschijn'

Beeld HUMO / Marco Mertens

'Had je tien miljoen, wat zou jij dan doen?' vroeg Gert Verhulst zich ooit hardop af. 'Het is natuurlijk een luxeprobleem, maar mensen met een groot vermogen worstelen vaak met de vraag hoe ze moeten omgaan met al dat geld,' vertelt Hans Bourlon (62), samen met Verhulst CEO en founding father van het entertainmentbedrijf Studio 100. 'Want: hoe zorg je ervoor dat die centen écht een meerwaarde zijn in je leven?'

[Joris Bellwinkel](#) 14 oktober 2024

Ik spreek met de even bedachtzaam kijkende als vlot formulerende Hans Bourlon ten burele van Studio 100. In de Samson Meeting Room om precies te zijn, vernoemd naar de pratende bobtail waarmee 35 jaar geleden het fundament van het imperium werd gelegd. *Moah*, Gertje, is dat dan zo een multiplex bioflair zo? Nee, Samson, een multimiljonair!

HANS BOURLON «Het blijft een bizar gegeven dat het allemaal met dat hondje is begonnen. Een paar weken geleden was ik op de Nederlandse première van '40-45, de musical' in het nieuwe theater dat we daar hebben gebouwd, en ik dacht nog eens terug aan de kerstvakantie van 1989, toen ik samen met Gert bij de toenmalige BRT in een klein glazen hokje afleveringen van 'Samson en Gert' zat te schrijven. Als je jong bent, hol je van het ene project naar het andere. Pas nu ik wat ouder ben, neem ik soms de tijd om stil te staan en te kijken naar wat er allemaal is gerealiseerd. Dan vraag ik me weleens af: hoe kan dit bedrijf zó gegroeid zijn? Het is zeker niet zo dat ik de bakens elke keer zelf heb verzet, hoor. Soms ontstaat er een dynamiek in het bedrijf waar je gewoon goedkeurend achteraan loopt: ja, doe zó verder!

»Terugblikkend is het verleidelijk om er een soort *from zero to hero*-verhaal van te maken, maar ik vind dat je achteraf pas echt goed kunt zien hoe complex succes is. Dat het een ingewikkeld samenspel is van werken, passie, inspanning én toeval. Achteraf zie je ook beter welke momenten het verschil hebben gemaakt. Scharnierpunten zijn vaak gebeurtenissen die in eerste instantie vrij ongemerkt passeren. Dat ik op mijn eerste dag bij de BRT werd voorgesteld aan de 18-jarige Gert Verhulst, bijvoorbeeld: toen voelde dat niet als een allesbepalend moment, nu natuurlijk wel.»

HUMO U was bij de toenmalige BRT terechtgekomen nadat u was gescout bij... de scouts.

BOURLON «Ik ben vrij laat bij de scouts gegaan, op m'n 16de pas, maar ik ben tot m'n 27ste gebleven. Het was een periode waarin ik mezelf heb ontplooid en waarin ook mijn ondernemerszin werd aangewakkerd: op zo'n lege weide interessante en zinvolle activiteiten verzinnen voor een groep jonge gasten, dat smaakte naar meer. We organiseerden ook allerlei dingen voor de regio, quizzen bijvoorbeeld, en op één van die dagen kwam iemand van de BRT-jeugddienst langs. 'Jij moet bij ons komen werken,' zei hij na afloop.»

HUMO Was de televisie een carrièrepad dat u al langer voor ogen had?

BOURLON «Ik werd destijds niet gehinderd door veel tv-kennis. Ik ben opgegroeid *op den buiten*: als er veel bladeren aan de bomen in het bos hingen, hadden we thuis überhaupt geen ontvangst. Al had ik wel een oom die tv-scenario's, boeken en toneelstukken schreef: ik droomde van zo'n schrijvend leven.»

HUMO Als de BRT niet was langsgekomen, hoe had uw leven er dan uitgezien?

BOURLON «Dat is moeilijk te zeggen. Misschien had ik dan dat schrijversbestaan nagejaagd, of was ik in de sociale sector beland. Als student heb ik allerlei baantjes gehad, van de lopende band tot de fruitpluk, en op een blauwe maandag heb ik op het ministerie van Financiën gewerkt. Het zinvolste wat ik daar deed, was lijsten met staatsobligaties vergelijken en controleren. Die ervaring is in elk geval belangrijk geweest – om te bepalen wat ik zeker níét wilde in het leven. Mijn studie filosofie heb ik uiteindelijk niet afgemaakt: ik wilde liever niet in abstracte theorieën blijven hangen, ik wilde zélf dingen maken in de echte wereld.»

‘Van ‘Samson’ zijn zo’n zevenhonderd afleveringen gemaakt, van ‘Bumba’ driehonderd. Dat hadden er niet zoveel hoeven te zijn, door het hoge productietempo is de kwaliteit niet altijd even consistent geweest.’ Beeld Marco Mertens

HUMO Dat is u met glans gelukt.

BOURLON «Als ik op een school ga spreken, suggereer ik altijd voorzichtig: ‘Zou je niet eens overwegen om ondernemer te worden?’ Je kunt je boot laten kabbelen op de golven en dat kan best meevallen, maar je kunt ook zélf in de wind gaan staan en de richting bepalen. Ik ben als mens opengebloeid door ondernemer te zijn. Bovendien denk ik dat we als bedrijf een maatschappelijke meerwaarde hebben. Als Studio 100 er niet was geweest, had niemand ons gemist, maar nu maken we dingen waaraan veel mensen behoefte blijken te hebben.»

HUMO Wat me de laatste tijd opvalt: nostalgie is een echte moneymaker geworden voor Studio 100. Zoveel mensen willen hun jeugd herbeleven.

BOURLON «Toen we in de beginjaren onbevangen scenario’s en liedjes schreven, beseften we totaal niet dat we op dat moment de nostalgie van de toekomst aan het maken waren. Als we een ‘Samson’-cd opnamen, waren we vooral bezig met de praktische kant: ‘Oei, we missen nog een strofe, en we hebben nog een halfuur voordat het wordt ingezongen in de studio!’ Dan kom je nu op zo’n ‘Throwback Thursday’-avond in het Sportpaleis en zie je een zaal bomvol twintigers en dertigers luidkeels meezingen. Dat is genieten, natuurlijk.

»Nostalgie is nu zeker een Studio 100-doelstelling. We hopen dat er ooit grootmoeders met hun kleinkinderen naar Plopsaland zullen gaan die zelf nog met de liedjes van **K3** zijn opgegroeid. Liedjes en boekjes die je zelf als kind hebt gelezen delen met je eigen kinderen of kleinkinderen is sowieso een enorm krachtig gegeven.»

HUMO U hebt mij gevraagd om vóór dit gesprek naar de musical ‘14-18’ te gaan kijken. Waarom?

BOURLON «Ik heb gemerkt dat journalisten vaak het vooroordeel koesteren dat Studio 100 vooral een grote merchandisemachine is, dat wij hier niets anders doen dan de hele dag ons geld tellen. In werkelijkheid is de merchandise maar een héél klein deel van ons bedrijf. Wanneer wij een show zoals ‘14-18’ maken, zijn we in de eerste plaats bezig met vragen als: hoe kunnen we geloofwaardige personages neerzetten? Hoe raken we een snaar bij het publiek, wat kan dit verhaal vertellen over onze huidige maatschappij, hoe maken we er een indrukwekkende voorstelling van? Je hebt hopelijk gemerkt dat er met veel passie aan is gewerkt.

»Ik ben afgelopen weekend zelf nog eens naar ‘14-18’ gaan kijken, en dat was heel fijn. Ik geef eerlijk toe dat het best leuk kan zijn om aan het eind van het jaar de spreadsheets te bekijken, maar de meeste voldoening haal ik toch uit het creatieve resultaat van ons werk en uit de reacties van het publiek. En ik denk dat dat voor veel Studio 100-medewerkers geldt: zij doen hun werk niet voor die bonus aan het eind van het jaar, ze halen hun energie uit het feit dat ze samen met anderen iets moois creëren. Ik snap dat het anders werkt voor een bedrijf als Coca Cola, waar al

decennialang hetzelfde product wordt gebrouwen: in zo'n geval haal je je motivatie misschien vooral uit cijfers.»

‘Diep in mij zit nog altijd een spaarzame mens, die zijn kousen draagt tot er een gat in zit’

HUMO De gewezen Plopsa-CEO Steve Van den Kerkhof werd naar verluidt wél behoorlijk gedreven door zijn hoge bonus.

BOURLON «Ik beweer niet dat bonussen geen rol spelen in ons bedrijf, wel dat ze voor veel mensen niet op de eerste plaats komen.

»Los daarvan: wat in onze parken is gebeurd, heeft me ontgoocheld. Het stemt droevig dat zulke dingen konden gebeuren, en dan ook nog vlak onder onze neus.»

HUMO Heeft het uw manier van leidinggeven veranderd?

BOURLON «We zitten er vandaag meer bovenop. De interne keukens van de parken en van Studio 100 zijn lang totaal van elkaar gescheiden geweest, en dat is nu niet meer zo.

»Gert en ik hebben ons altijd omringd met mensen die veel kennis hebben van zaken waarvan wij minder weten. We stellen een ploeg samen waar we vertrouwen in hebben, en dan zetten we een stapje opzij: doe maar, wij komen wel naar de match kijken. Ik denk dat zoiets ook nodig is in een creatief bedrijf. Medewerkers moeten het zelfvertrouwen en de ruimte krijgen om samen met anderen iets te bedenken, en om te vechten voor hun eigen ideeën. Als je in deze gekke sector wilt groeien als bedrijf, kun je niet gewoon wat extra machines kopen: je moet elke keer opnieuw een wit blad vullen met frisse plannen. Onze aanpak heeft voor veel mooie creaties gezorgd, maar heeft ook een aantal pijnlijke ongelukken veroorzaakt – omdat we aan sommige mensen onterecht te veel vertrouwen hebben gegeven.»

HUMO Voelt dat als falen?

BOURLON «Absoluut. Het is onvermijdelijk dat in een bedrijf projecten mislukken – bij ons waren dat bijvoorbeeld de lancering van de Duitse K3 en een avontuur met rondvaartboten in Antwerpen – maar de grootste mislukkingen vind ik de momenten waarop het verkeerd loopt met mensen. Er is nooit een bijzonder groot personeelsverloop geweest bij Studio 100, maar er zijn wel degelijk werkrelaties op een vervelende manier kapotgegaan: ambities en verwachtingen die niet meer matchten, functies die niet helder genoeg omschreven bleken te zijn, vertrouwensbanden die onherstelbaar beschadigd raakten.»

HUMO Botst u weleens met Gert Verhulst over de koers van het bedrijf?

BOURLON «Hoogoplopende discussies hebben we opmerkelijk genoeg nooit gehad. Als we aan de vergadertafel merken dat we op een andere lijn zitten, gaan we weleens samen naar het toilet. Een halve minuut later is het dan beklonken. Je moet vermijden dat de stuurmannen elk een andere richting aanwijzen. De sleutel is, denk

ik, dat we elkaar goed aanvullen. Omdat we ondertussen weten wat elkaars sterktes zijn, hebben we er weinig moeite mee om de ander soms gewoon te volgen.»

HUMO En dus gaat u soms mee in een idee waarvoor u aanvankelijk niet echt warmloopt.

BOURLON «Dat gebeurt voortdurend. In een bedrijf als Studio 100 vliegen tientallen ideeën door de lucht: het komt erop aan het juiste eruit te pikken, maar niet elk idee spreekt je enorm aan. Over ‘Het Huis Anubis’ dacht ik eerst: shit, dit wordt niks. Nickelodeon wilde een heel donkere serie, veel te donker naar onze smaak. Maar het is uiteindelijk een waanzinnige hit geworden in Nederland, met remakes in Duitsland en Amerika – het grootste succes dat we ooit hebben gehad.»

‘Hoogoplopende discussies hebben Gert en ik nooit. Als we aan een vergadertafel merken dat we op een andere lijn zitten, gaan we weleens samen naar het toilet. Een halve minuut later is het dan beklonken.’Beeld BELGA

HUMO Zijn er ook succesvolle projecten waarvan u nu denkt: daar lag de kwalitatieve lat eigenlijk te laag?

BOURLON «Ik denk dat we soms de fout hebben gemaakt om de frequentie te hoog te leggen. Van ‘Samson’ zijn zo’n zevenhonderd afleveringen gemaakt, van ‘Bumba’ ongeveer driehonderd: dat hadden er niet zoveel hoeven te zijn. Door het hoge productietempo is de kwaliteit niet altijd even consistent geweest.»

HUMO Bent u nog altijd betrokken bij de creatieve uitwerking van projecten?

BOURLON «Hoe groter het bedrijf werd, hoe meer mijn werk is geëvolueerd naar het strategische denken. Je kunt niet anders. We hebben bijvoorbeeld een animatiestudio in Sydney waar zo'n 550 man werkt aan state-of-the-artproducties voor Amerikaanse streamingdiensten, waaronder een 'Stranger Things'-serie en een nieuwe 'Avatar'-film. Daar kun je alleen van op afstand naar kijken.»

HUMO Mist u het creatieve luik?

BOURLON «Ergens heb ik het schrijven wel nodig als uitlaatklep. Daarom heb ik lang columns geschreven voor De Tijd, en ik schrijf ook alle teksten voor Het Kunstuur, het project dat ik samen met mijn broer beheer. Het is geen ramp dat je niet alles tegelijk in je werk kunt vinden. Ik vind het bijvoorbeeld niet meer dan normaal dat Studio 100-tekenaars ook aan een eigen serie kunnen werken: misschien koesteren ze wel een grotere droom dan altijd maar Kabouter Plop te moeten tekenen.»

OVER DE BALK

HUMO Voor de Humo-reeks 'Onder multimiljonairs' blijken vooral de selfmade ondernemers zoals u bereid om te praten. De rijken die hun vermogen hebben geërfd, zijn erg terughoudend.

BOURLON «Ik denk dat die twee groepen over het algemeen een fundamenteel andere kijk op rijkdom hebben. Mensen die hun geld hebben geërfd, hebben vaak het gevoel dat ze dat vermogen goed moeten verzorgen. Een beetje alsof ze een baby in handen hebben gekregen, die ze moeten wiegen en voeden zodat ze 'm later gegroeid en wel kunnen doorgeven. Ze komen al snel terecht in een model waarbij je van veel geld nóg meer geld wilt maken. Als je je vermogen zelf hebt gecreëerd, is er minder schroom. Je voelt je minder schuldig als je het bij wijze van spreken allemaal over de balk zou gooien.»

HUMO Ik heb niet het idee dat u zo'n over-de-balk-gooier ben. U draagt geen dure horloges, rijdt niet met opzichtige wagens...

BOURLON «Dat heeft voor een groot deel met mijn opvoeding te maken. Diep in mij zit nog altijd een spaarzame mens, die zijn kousen draagt tot er een gat in zit en die het oprecht pijnlijk vindt als hij spullen moet weggooien. En: horloges en auto's interesseren me gewoonweg niet. Tot grote spijt van mijn garagist, die me altijd testritten laat maken in de meest fantastische wagens. Helaas: een auto moet me van A naar B brengen, meer verlang ik niet.

»En toch: ook mijn leven is veranderd doordat ik een groot vermogen heb opgebouwd.»

HUMO In welke zin?

BOURLON «Ik herinner me hoe ik als student uitkeek op het appartement van een oud vrouwtje. Op heldere winterdagen viel er een halfuur lang een streepje zon in haar huis binnen: dan ging ze ruim op voorhand klaarzitten bij het raam, en als de zon eindelijk doorbrak, ontblootte ze haar rug. Ik heb nu zelf een huis waar de zon op elk moment van de dag kan binnenvallen, maar dat beeld van die vrouw staat me nog altijd scherp voor de geest. Het gevaar bestaat dat je verlangen naar dingen volledig verdwijnt als je vermogend bent. Als jobstudent moest ik duchtig sparen voor een gitaar, vandaag kan ik zonder probleem tien van de duurste gitaren kopen.»

HUMO En geeft u weleens toe aan zulke impulsen?

BOURLON «Wat materiële zaken betreft, probeer ik deze regel te hanteren: zorg ervoor dat je materiaal je talent niet overstijgt. Dat lukt me niet altijd. Ik heb bijvoorbeeld een fantastische fiets, slechts zeven kilogram, je zou ermee in de koers kunnen rijden. Mijn vriend **Dirk** van de fietsclub heeft een stalen ros uit de jaren 90: twaalf kilo, maar bergop fietst hij me wel voorbij. Nog een voorbeeld: ik heb een heel dure keuken, maar ik kan amper een ei bakken.»

‘Hoe kan dit bedrijf zó gegroeid zijn? Het blijft bizar dat het allemaal met dat hondje is begonnen’

HUMO Met dat soort regels is het wel lastig om geld uit te geven.

BOURLON «Veel rijken kopen een tweede of derde verblijf. Ik heb er eentje in de Ardennen en eentje aan de kust. Als zoiets je plezier geeft, is dat fantastisch, maar als je je vervolgens voortdurend zorgen maakt over problemen met die huizen, zijn ze veeleer ballast, een berg stenen die je op je rug meezeult. Ik bedoel: geld kan je vrijheid geven, maar het is een kunst, een *savoir-vivre*, om het zo te besteden dat het werkelijk een meerwaarde wordt in je leven. Dat is natuurlijk een luxeprobleem, maar ik zie veel vermogenden die daarmee worstelen. Ze kopen een prachtige villa en hangen die vol mooie kunst, maar hun woning is wel ommuurd, er is een grote poort, er hangen camera's en er is een *safety room* voor als er wordt ingebroken. Dan is je vrijheid ook je gevangenis geworden. In vermogende kringen heerst vaak eenzaamheid.

»Ik ben opgegroeid in een klein dorp. Mijn grootmoeder woonde naast ons, in een oud huisje met een Leuvense stoof die de hele tijd brandde. Haar deur stond altijd open en er wandelden voortdurend mensen uit het dorp binnen, van de pastoor tot de dorpsgek. Als klein jongetje luisterde ik graag naar hun verhalen. Zo'n huis kún je niet kopen, en het komt nooit meer terug.

»Waar ik ook waakzaam voor wil zijn: soms zie ik dat vermogenden vooral met andere vermogenden optrekken, en intussen hun voeling verliezen met waar ze vandaan komen. Ik zoek bewust de mensen op met wie ik nog in de kleuterklas heb gezeten en spreek geregeld af met mijn vrienden van de scouts. Al was het maar om mijn dialect nog eens te kunnen spreken.»

HUMO Heeft uw rijkdom iets veranderd aan uw relatie met die vrienden?

BOURLON «Je moet ervoor zorgen dat dat niet gebeurt. Ik had bijvoorbeeld de neiging om voortdurend te roepen: 'Ik trakteer, hè!' Je wilt gul zijn, maar je moet ook de anderen de kans geven om te betalen, want anders plaats je jezelf boven de rest. Dat zijn dingen waarvan je je eerst niet zo bewust bent, die je gaandeweg moet leren.»

HUMO In een oude column van u las ik dat rijken zich soms een 'rondwandelende portefeuille' wanen.

BOURLON «We krijgen hier bij Studio 100 elke week heel veel vragen binnen: geld, gratis tickets... Vaak zijn die mails persoonlijk aan mij gericht. Daarmee omgaan blijft lastig. Bizar genoeg vertelt Gert me dat hij nooit zulke smeekbedes krijgt (*lacht*). In het dagelijks leven merk ik ook weleens dat de prijs plots omhooggaat wanneer ik ergens verschijn. Het is alsof ik op veel plekken een rijkentaks betaal.»

HUMO Naadloos over naar de volgende vraag: wat vindt u van een vermogensbelasting?

BOURLON «Ik heb in deze Humo-reeks gelezen dat daarover heel uitgesproken meningen bestaan, maar ik moet bekennen dat ik die niet heb. Ik zal me neerleggen bij wat de meerderheid besluit – dat is nu eenmaal ons systeem.

»Gert en ik hebben ooit afgesproken om de zaken bij Studio 100 belastingtechnisch altijd zo correct mogelijk te regelen, al was het maar voor onze eigen nachtrust. Er zijn weleens adviseurs geweest die ons bijvoorbeeld aanrieten om ons auteursrecht naar Ierland over te hevelen, zodat we er geen belastingen meer op zouden moeten betalen. Soms krijg je het idee dat er meerdere manieren zijn om je belastingen te betalen, en dat vind ik een pijnlijke zaak.

»Ons belastingstelsel is zo'n typisch oud Vlaams huis met de ene koterij na de andere. Het is zo'n ingewikkelde constructie geworden dat er rechtsonzekerheid is ontstaan. De overheid zou dat huis eens moeten platsmijten, en daarna opnieuw opbouwen met eenvoudige en eenduidige regels.»

‘Ik merk in het dagelijks leven weleens dat de prijs opeens omhooggaat als ik ergens verschijn. Het is alsof ik op veel plekken een rijktaks betaal.’Beeld Marco Mertens

HUMO Ik zou het nog graag hebben over iets waaraan u wél veel geld uitgeeft: kunst.

BOURLON «Vermogenden investeren vaak in kunst, hè. Als ik eens een chic diner bijwoon, merk ik dat de gesprekken ter hoogte van het dessert en de koffie steevast over voetbal en kunst gaan. Aan de ene kant van de zaal wordt besproken welke voetballers men eventueel aan elkaar kan verkopen, aan de andere kant gaat het over kunstcollecties (*lacht*).»

HUMO Wanneer hebt u uw eerste schilderij gekocht?

BOURLON «Zo’n twintig jaar geleden heb ik op een veiling een werk van **Valerius De Saedeleer** gekocht. Mijn grootvader, die zelf ook schilderde, was een groot bewonderaar van hem, dus ik was al langer van plan om ooit één van zijn werken te kopen. Van het één kwam het ander, en daarna ben ik werken blijven kopen. Eerst hing ik die op bij me thuis, maar na een tijdje kreeg ik daar een slecht gevoel bij: de zon scheen erop, ze hingen te dicht bij de centrale verwarming... Dat voelde een beetje respectloos. Als je nu bij me thuis komt, zie je bij wijze van spreken enkel kindertekeningen aan de muur.

»Maar ik moest wel iets doen met mijn collectie, en zo is langzaam het idee voor Het Kunstuur gegroeid. Dat project heb ik samen met mijn broer opgericht, en intussen zitten we op drie locaties in België.»

HUMO Hoeveel werken hebt u nu in eigen bezit?

BOURLON «In onze vennootschap zitten nu zo'n 150 werken. We gebruiken die om te exposeren, maar ook om ze te ruilen met andere werken uit musea of privécollecties. Het is prachtig om kunst te kunnen ontsluiten die decennialang enkel bij families thuis heeft gehangen. Vaak zijn die families zelf ontroerd als ze hun doek dan plots in een expositie zien.

»Eén van de allerleukste aspecten is verrassende combinaties van werken maken. In de huidige tentoonstelling van Het Kunstuur in Mechelen hangt het duurste schilderij, eentje van 8 miljoen, naast een werk van 6.000 euro uit mijn eigen collectie: een schilderij van **Kurt Peiser**, een ietwat vergeten schilder die geen grensverleggende techniek had, maar ik vind z'n werk bijzonder mooi.»

HUMO Is dat een missie van u, vergeten kunstenaars in ere herstellen?

BOURLON «Ergens wel, al zal ik dat nergens expliciet vermelden. Vlaamse musea hebben vaak de drang om vernieuwend te zijn: een streven dat ik absoluut begrijp, maar het gevolg is dat je bijna nergens nog een traditioneel werk van iemand als Valerius De Saedeleer vindt. Terwijl ik, net als veel mensen van mijn generatie, zijn verstilde landschappen heel graag bekijk. Zijn werk transporteert je naar een tijd waarin er geen files bestonden en je nog in de beekjes kon zwemmen.»

HUMO Bent u een nostalgicus?

BOURLON «Toch wel. Ik ben ook enorm begaan met familie, en met vroeger. Met vragen als: waar komen we vandaan, hoe heeft onze cultuur ons gevormd, en welk klein schakeltje in de ketting van die generaties ben ik?»

HUMO In tegenstelling tot de kunst is de manier van exposeren in Het Kunstuur allesbehalve traditioneel.

BOURLON «In een regulier museum is er vaak keuzestress: er hangen achthonderd werken aan de muur, waar begin ik? Bij Het Kunstuur lossen we dat probleem op: wij bepalen hoelang je naar welk werk kijkt, onder begeleiding van muziek en lichteffecten. Sommige bezoekers hebben daar wat moeite mee, maar we durven soms nóg een stapje verder te gaan. Ik heb bijvoorbeeld lang met onze regisseur gediscussieerd over onze recentste tentoonstelling: zouden we het laten sneeuwen bij een sneeuwlandschap van **Emile Claus**?»

Hans Bourlon geeft uitleg bij de expo 'Het Kunstuur' Beeld David Legreve

HUMO Toen ik de expositie bezocht – en het daadwerkelijk begon te sneeuwen in de zaal – dacht ik: Hans Bourlon straalt het misschien niet uit, maar die hang naar spektakel, het belevenisgerichte, dat zit óók diep in hem.

BOURLON (*knikt*) «'t Is gewaagd, maar we zoeken graag de grenzen op. Het leuke is dat we ons niet aan de wetten van een traditioneel museum hoeven te houden, we kunnen nieuwe mogelijkheden verkennen. Net zoals in de musicals van Studio 100: doordat we de theaterzaal zélf hebben gebouwd, hebben we een gigantisch speelveld gecreëerd waarop we volledig out of the box kunnen denken. Zo is bijvoorbeeld het idee voor onze rijdende tribunes ontstaan.»

HUMO Is Het Kunstuur rendabel?

BOURLON «Dat blijft een beetje een worsteling. We hebben negentigduizend bezoekers per jaar en daar zijn we heel trots op. Maar op de locaties waar we exposeren, zoals een verbouwde kerk in Roeselare, moeten de temperatuur en de vochtigheid natuurlijk optimaal zijn voor de kunstwerken. Dat kost heel wat geld.»

HUMO U bent nu 62. Denkt u al aan uw afscheid bij Studio 100?

BOURLON «Eigenlijk was het de bedoeling dat ik pas na mijn pensioen met Het Kunstuur zou beginnen, maar het is dus iets vroeger op mijn pad gekomen (*lacht*). Het is zeker een kwestie die me bezighoudt. Vooral de hamvraag: wie ben ik als je de strepen van mijn schouder trekt? Als ik niet meer de CEO van Studio 100 ben, wat blijft er dan precies van me over? Er zal ruimte vrijkomen voor andere dingen, zeker voor mijn familie, maar hoe zal ik mijn leven naar tevredenheid kunnen invullen? Toen de dichter **Richard Minne** met pensioen ging – hij was redacteur bij verscheidene literaire tijdschriften – trok hij zich terug op een stukje land waar hij kippen hield en eieren verkocht. Daarover heeft hij prachtig geschreven: 'Ik was op verre zeeën tuk / Nu zoek ik bij mijn peeën geluk / Een omheind streepken aarde volstaat / En draagt de waarde van een daad.' Net zoals omgaan met veel geld in wezen een zoektocht naar geluk is, zal ook mijn leven na mijn werk een zoektocht worden.»